

SÜPER BAŞKAN

— ZAMANI DURDURAN SAAT —

YAŞAR BAYRAKTAR

ilk genç
T
TIMAS

Küçük Fatih

Fatih'i tanıdın mı? Benimki de soru! Tabii ki tanımadın. Biraz ipucu vereyim sana. Her sınıfta vardır bir küçük Fatih. Orta sıranın ortalarında oturur hep. Ne arka sıralarda oturacak kadar yaramazdır ne de ön sıralarda oturacak kadar girişken. “Çalışkan” desem değil, “tembel” desem hiç değil. Sadece kendisine soru sorulduğunda cevap veren, birçok öğretmenin adını öğrenmeye bile gerek duymadığı bir çocuk. Şimdi biraz daha tanıdık geldi, değil mi?

Herkesin olduğu gibi Fatih'in de bu dünyada bir görevi var: Dersin bitmesine kaç dakika kaldığını arkadaşlarına söylemek. Hikâye bu ya, koca sınıfta sadece Fatih'in kol saati var. Öğrenciler

dersten sıkılmaya başladı mı akıllarına hemen Fatih gelir. Bizimki de büyük bir gizlilik içinde saatini kontrol eder ve arkadaşlarına dersin bitmesine kalan süreyi bildirir.

Fatih'in görevi gizlidir çünkü her derste 7-8 defa (matematik dersinde 15-20 defa) zaman sorgulandığı için öğretmen, arkadaşlarına kızabilir. Fatih bunu defalarca tecrübe etmiştir. Senin anlayacağın kol saati Fatih'tir, Fatih kol saatinden ibarettir.

Fatih ve saati, o sabah son elli yılda yaban hayatının %60'ının insan eliyle yok edildiğinden ve tüm yaşanacaklardan habersiz 10 kişilik yatakhanede uyandı. Aslına bakarsanız zorla uyan dırıldılar desek daha doğru olur. Köylerinde okul bulunmayan "Fatihcikler" doluydu bu oda.

Babasının tabiriyle gece yatmak, sabah kalmak bilmeyen Fatih'i nöbetçi öğretmenler uyanırdı. Sabah kahvaltısı da nöbetçi öğretmenler nezaretinde tamamlandı. Sıra olundu, içeri girildi.

O günün de diğer günlerden pek bir farkı yoktu Fatih ve saati için. İlk iki dersi gayet başarılı bir şekilde atlatmışlardı. Sonraki ders boş geçecek diye bekliyorlardı ama öyle olmadı. Yaklaşık iki haftadır boş geçen sosyal bilgiler dersine yeni ve

garip bir öğretmen geldi. Fatih ve saati yeni gelen garip öğretmenin dersinde fazladan mesai yaptı.

Yeni gelen garip öğretmen, adından da anlaşılacağı üzere garip, bir öğretmendi. Aslında ilk görüşte iyi birine benziyordu. Uzun boylu, güler yüzlü, komik bıyıklı bir öğretmen ne kadar kötü olabilirdi ki? Bir de gülünce ön dişlerindeki bir nokta inci gibi parlıyordu

Garip öğretmenin kendinden daha garip kravatından bahsetmiş miydim? Simsiyah kravatın üzerine yukarıdan aşağıya, kırmızı harflerle “Keşkesiz Yaşla!” yazıyordu. Yeni öğretmenin gariplikleri elbette bu kadar değildi, daha nice gariplikler göstermişti iki ders saatinde ama konuyu çok fazla dağıtmamak için detaya girmiyorum.

Nisan ayının sonlarına doğru gelen yeni öğretmen çocukların adını bile sormadan ders işlemeye başladı. Bir süredir boş geçen derslerin ardından gelen bu garip öğretmenin gelir gelmez derslere başlaması öğrencilerin keyfini kaçırmıştı. Bu duruma içerleyen öğrenciler nedeniyle daha dersin başında Fatih ve saatinin mesaisi başladı.

“Fatih ne kadar kaldı?”

Fatih ve saati garip öğretmenden dolayı fazla mesai yapsalar da alınlarının akıyla görevlerini yerine getirdiler. Fatih arkadaşlarına kalan dakikaları söylerken her zamanki ustalığıyla öğretmene de hiçbir şey çaktırmıyordu. Zaten garip öğretmenin de bizimkini fark edecek vakti pek yoktu. Bir şeyleri yetiştirmeye çalışıyor gibi bir hâli vardı. Söyleyeceği her bir kelimeyi daha önceden planlamış ve aynı konuşmayı defalarca yapmış gibiydi. İki ders boyunca teneffüse bile çıkmadan ders anlatan garip öğretmen, zilin çalmasıyla birlikte yarım kalan cümlesini bile tamamlamadan dersten çıktı. Öğrenciler ilk defa böyle bir ders ve öğretmen görmenin şaşkınlığı içindeydi. Fatih ise her zamanki gibi daha sınıftan çıkmadan derste dinlediği, daha doğrusu duyduğu her şeyi unutmuştu bile.

Beşinci dersin teneffüsüydü. Fatih, saatine bakmak için sol kolunu kaldırdığında saati görmedi. Ne olmuş, nasıl olmuşsa kolunda duran ve babasının emaneti olan saat düşmüştü. Telaşla bahçede sağa sola bakındı. Etrafındaki arkadaşlarına durumu anlattı ama saati gören çıkmadı.

Hafta sonları ailesini görse de 5 günlük hasrete küçücük kalbi çok zor dayanıyordu Fatih'in. En

çok da babasını özliyordu. Zor şartlarda, karda, çamurda ailesi için çalışan babasını... Saat kolundayken babasını yanında hissediyordu. Şimdi kendini hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu.

Garip öğretmen, derse girmeyip etrafta bir şeyler arayan gözleri nemli Fatih'i çok geçmeden fark etti. Yanına geldi ve sordu:

“Hayırdır Fatih, ne arıyorsun?”

Fatih sanki adını ilk defa duymuş gibi şaşırarak garip öğretmenin yüzüne baktı. Kısa bir süreliğine saati de dersi de unuttu. İki yıldır dersine giren öğretmenleri bile adını bilmezken yeni gelen öğretmen hemen öğrenmişti. Üstelik öğrencilerin adını bile sormamasına rağmen...

“Öğretmenim, adımı nereden bildiniz?”

Garip öğretmen gülümsedi. “Sınıftaki herkes ders boyunca saati sordu. Defalarca ve sadece senin adını duydum. Sen onu boş ver de ne arıyorsun, neden ağlıyorsun?”

Nedendir bilinmez, adının söylenmesi, öğrenilmesi çok hoşuna gitmişti Fatih'in. Zaten duygusal bir an yaşıyordu. Tutunacak bir dal arar gibi öğretmenine sarılıp gözlerindeki nemi yağmur gibi yağdırmaya başladı.

Garip öğretmen, en az kendisi kadar garip öğrencisiyle beraber kantine doğru yürüdü. Asıl adı Erdal olan garip öğretmen, limonlu soda eşliğinde Fatih'in babasını ve saatini uzun uzun dinledi. Sonunda kolundaki saatini çıkartıp Fatih'e uzattı.

“Öğretmenim bunu kabul edemem. Babam kimseye muhtaç olmayalım diye çalışıyor. Kim-seden bir şey almamamı söyledi. Babam bana istediğim her şeyi alır. Hafta sonu söylerim, bana yeni bir saat alır.”

“Ben de sana bunu emanet olarak veriyorum. Şimdilik tak. Sınıftaki görevine devam et. Hem arkadaşların saatin olmadan ne yapar?”

İkisi birden güldüler bu sözlere. Fatih emanet saati koluna taktı.

“Öğretmenim, babam bana yeni bir saat alır almaz saatinizi sapasağlam geri getireceğim.”

“Tamam, vakti gelince saati senden alacağım. Merak etme!”

Fatih, öğretmenin ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı. Neden “Bana vereceksin.” dememişti de “Vakti gelince senden alacağım.” demişti? Saat Fatih’te olduğu için öğretmen meraklanmalıydı. Neden merak etmemesini istemişti?

Fatih yeni saatine baka baka yukarı çıkarken sınıf arkadaşlarından biriyle karşılaştı.

“Nerelerdesin sen, her yerde seni arıyorum?”

“Şey, Erdal öğretmenle kantin...”

“Neyse boş ver. Çabuk ol! Müdür seni bekliyor.”

Küçük Fatih, müdür odasında otururken kendini köyünün dışına çıkmış gibi hissediyordu. Bir ortama ilk defa girdiğinde hep aynı garip duyguyu hissedirdi. Hayatı boyunca köyünden çıkmamış olan bu çocuk, içinde bulunduğu garip durumu şimdilik sadece böyle betimleyebiliyordu.

Müdür bey telefonla konuşurken Fatih de odayı incelemeye başladı. Sadece suçlu öğrencilerin girdiği bu gizemli odada Fatih'in dikkatini çeken hiçbir şey olmadı.

“Hoş geldin Fatih. Şimdi Milli Eğitim Müdürlüğünden aradılar. Yarınki 23 Nisan törenlerinde temsilî olarak belediye başkanının koltuğuna sen oturacaksın.”

Belediye, başkan, koltuk... Fatih bunların ne manaya geldiğini bile doğru düzgün bilmiyordu. Bu işin aniden nereden çıktığını merak etmişti. Müdür konuşmaya devam etti:

“Aslında farklı bir öğrenciyi seçmişler fakat o, son anda rahatsızlanınca seni seçmeye karar vermişler.”

Ne oldu, nasıl oldu kimse bilmiyordu ama olmuştu işte. Fatih başına geleceklerden habersiz otururken odayı incelemeyi bitirmiş ve boş boş bakınmaya başlamıştı bile.

“Şimdi ailenin yanına gideceğiz beraber. İzin kâğıdı alıp seni merkezde bir otele yerleştireceğiz. İki gece otelde kalacaksın. Yarın da neler yapman gerektiğini sana anlatacaklar.”

Babasının yanına gideceğini öğrenen Fatih, diğer her şeyi unuttu. Hafta sonuna daha iki gün vardı. Bu erken buluşma, tadı kaçan Fatih’in keyfini biraz olsun yerine getirmişti.

Müdürle beraber arabaya binmek için merdivenlerden inerken sınıf arkadaşlarıyla karşılaştılar.

“Fatih, az önce saatini bulduk. Sana getiriyorduk ki yolda Erdal hocayla karşılaştık. Saati aldı. Sana kendisi vereceymiş.”

Güzel haberler art arda geliyordu. Önce aileyle erken gelen buluşma, sonra saatin bulunması... Fatih’in keyfine diyecek yoktu. Babasından yeni bir saat istemesine de gerek kalmamıştı.

Müdürle beraber müdürün arabasına bindiler. Fatih, ilk defa köy servisi haricinde bir arabayla köye giriyordu. Köylerinde birkaç kişi hariç kimsenin arabası olmadığı için bugüne kadar araba hayali hiç kurmamıştı. Şimdi arabayla doğduğu yere giderken büyüyünce güzel bir araba alıp köyüne gelmeyi hayal etti. Oğlunu güzel bir arabada görse kim bilir ne kadarda sevinirdi annesi. Sonra

hemen vazgeçti bu hayalinden. Daha küçücük bir çocukken en sevdiği ördeğine çarpmıştı köy minibüsü. Bu olaydan sonra günlerce ağlamıştı Fatih.

Araba köyün içine girince etrafta gezen, okul çağına gelmemiş çocuklar arabanın peşinde koşmaya başladı. Fatih, amaçsızca koşan çocukları izledi. Arabanın içinde olmaktan çok dışında olup onlarla koşmak istiyordu.

Evlерinin önüne geldiklerinde annesi dış kapının önünü süpürüyordu. Kadıncağız, kapının önünde duran arabada oğlunu görünce telaşlandı. Annelerimizin genel huyudur, akıllarına ilk olarak en kötü senaryolar gelir. Fatih'in annesinin de aklına en kötü senaryolar geldi. Öyle ya, koskoca takım elbiseli adamlar, kendi özel arabalarıyla durduk yere öğrencileri eve getirmezlerdi!

Anne, arabanın arka kapısından inip koşar adımlarla yanına gelen oğlunu iyice bir süzdükten sonra herhangi bir sağlık problemi olmadığını anladı. İçi biraz olsun rahatlamıştı. Yine de müdüre "Hoş geldiniz." der demez "Hayırdır, Fatih bir yaramazlık mı yaptı?" demeyi ihmal etmedi.

İçeri geçip kısa bir hâlhatır sorma merasiminden sonra Fatih'in 23 Nisan görevi için annesinden izin alındı. Bu ziyaretin ardından anne, Fatih

için küçük bir çanta hazırlamaya başladı. O sırada babası da gelen Fatih'in neşesine diyecek yoktu. Hemen koşup babasına sarıldı. Öğretmeninin verdiği saati gösterip başından geçenleri anlattı. Saatin bulunduğunu da söylemeyi ihmal etmedi tabii. Babasının emaneti garip öğretilerde, emin ellerdeydi.

Fatih'in evinden çıkıp otele geldiklerinde hava kararmak üzereydi. Otelin lobisindeki kısa bekleyişin ardından belediyeden gelen bir görevli Fatih'le beraber dışarı çıktı.

İlk işleri çarşıya çıkıp yeni bir takım elbise almak oldu. Daha sonra otele gelip hem akşam yemeği yediler hem de yarın olacaklar hakkında kısa bir konuşma yaptılar.

Sabah erkenden başkanlıkta basın toplantısı yapılacak vetoplantının ardından statta kutlama programlarına gidilecekti.

Oldukça uzun geçen bir günün ardından yorulmuştu Fatih. Kısacık hayatının en ilginç günlerinden birini yaşamıştı. Gerçi yaşayacaklarının yanında bunların pek bir önemi yoktu ya neyse...

Yatağa girmeden önce cebindeki asker cüzdanından yıpranmış bir takvimi çıkarıp 22 Nisan'ın

üzerine kalınca bir çarpı attı. Yatağa girdiğinde kolundaki emanet saat dikkatini çekti. Bugüne kadar hiç böylesine kaliteli bir kol saati görmemişti. Oldukça pahalı bir saat olmalıydı bu. İçindeki tüm kadranlar çalışıyordu. Üstelik sadece saati değil. Günü, ayı, yılı hatta haftanın hangi gününde olduklarını bile gösteren analog bir saattir bu. Fatih saatle uğraşırken garip öğretmeni, müdür odasını, kaybolan saatini düşünmeye fırsat bulamadan uykuya daldı. Yaşadığı onca şeyin ardından yorgun düşmüştü ve dinlenmeye herkesten çok onun ihtiyacı vardı.